

opusdei.org

Papežova katecheze o ctnosti lásky

Papež František ukončil katecheze o třech teologálních ctnostech, když připomněl, že opravdová láska pochází od Boha a pomáhá nám milovat to, co bychom svými vlastními silami milovat nedokázali: nepřítelé, chudé, toho, kdo nám oplátkou nic nedá.

15.05.2024

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes budeme hovořit o třetí teologální ctnosti, o lásce.

Připomeňme si, že další dvě byly víra a naděje: dnes budeme mluvit o třetí, o lásce. Je to vyvrcholení celé cesty, kterou jsme sledovali katechezemi o ctnostech. Přemýšlení o lásce bezprostředně otevírá srdce a mysl: mám na mysli o inspirovaná slova svatého Pavla v Prvním listu Korintánům. V závěru tohoto nádherného chvalozpěvu svatý Pavel cituje triádu teologických ctností a volá: „Nyní tedy zbývají tyto tři: víra, naděje a láska. Ale největší ze všech je láska.“ (1 Kor 13,13)

Tato slova Pavel adresuje společenství, které mělo k dokonalosti bratrské lásky daleko: korintští křesťané byli spíše rozhádaní, panovaly mezi nimi vnitřní rozpory, byli tam ti, kteří se tvářili, že mají vždycky pravdu, a nenaslouchali druhým, považovali je za méněcenné. Pavel jim připomíná,

že poznání nadýmá, zatímco láska
buduje (srov. 1 Kor 8,1). Apoštol pak
zaznamenává pohoršení, které se
dotýká i okamžiku největší jednoty
křesťanského společenství, totiž
„večeře Páně“, slavení eucharistie: i
tam dochází k rozdělení a najdou se
tací, kteří toho zneužívají, aby jedli a
pili na úkor těch, kteří nic nemají
(srov. 1 Kor 11,18-22). Tváří v tvář
tomu Pavel vynáší tvrdý soud: „Když
se tedy shromažďujete, ta vaše už
není společenství večeře Páně.“ (v.
20) Máte jiný rituál, který je
pohanský. Není to večeře Páně.

Kdo ví, možná si nikdo z korintské
obce nemyslel, že zhřešil, a tato ostrá
apoštolova slova jim zněla poněkud
nepochopitelně. Pravděpodobně byli
všichni přesvědčeni, že jsou dobří
lidé, a kdyby se jich někdo zeptal na
lásku, odpověděli by, že láska je pro
ně jistě velmi důležitou hodnotou,
stejně jako přátelství a rodina. I v
dnešní době mají lásku všichni na

jazyku; je na rtech tolika „influencerů“ a v refrénech tolika písní. Hodně mluvíme o lásce, ale co je to láska?

„Ale ta druhá láska?“ jako by se ptal Pavel svých křesťanů v Korintu. Ne ta láska, která stoupá vzhůru, ale ta, která sestupuje; ne ta, která bere, ale ta, která dává; ne ta, která se ukazuje, ale ta, která je skrytá. Pavel se obává, že v Korintě - stejně jako dnes mezi námi - panuje zmatek a že po teologální ctnosti lásky, po té, která k nám přichází jedině od Boha, vlastně není ani stopy. A i když všichni tvrdí, že jsou dobří lidé, že milují své rodiny a přátele, ve skutečnosti toho o Boží lásce vědí velmi málo.

Křesťané ve starověku měli několik řeckých slov, kterými definovali lásku. Nakonec se ustálilo slovo „agapé“, které běžně překládáme jako „láska“. Pravdou je, že křesťané jsou schopni všech lásek světa: i oni

se zamilovávají, více či méně, jak se to stává každému. I oni prožívají dobrotu, která je spojena s přátelstvím. I oni prožívají lásku k vlasti a univerzální lásku k celému lidstvu. Existuje však větší láska, láska, která pochází od Boha a směřuje k Bohu, která nás uschopňuje milovat Boha, stát se jeho přáteli, a uschopňuje nás milovat bližního tak, jak ho miluje Bůh, s touhou sdílet přátelství s Bohem. Tato láska nás díky Kristu žene tam, kam bychom lidsky nešli: je to láska k chudým, k tomu, co je nemilované, k těm, kdo nás nemilují a nejsou nám vděční. Je to láska k tomu, co by nikdo nemiloval; dokonce i k nepříteli. I k nepříteli. To je „teologální“, to znamená pochází to od Boha, je to dílo Ducha svatého v nás.

Ježíš káže v horském kázání:
„Milujete-li ty, kdo milují vás, jaká vděčnost vám náleží? I hříšníci milují

ty, kdo je milují. A jestliže prokazujete dobro těm, kdo prokazují dobro vám, jaká vděčnost vám náleží? I hříšníci činí totéž“ (Lk 6,32-33) A uzavírá: „Ale milujte své nepřátele - jsme zvyklí spíše pomlouvati nepřátele - milujte své nepřátele, konejte dobro a půjčujte a nečekejte cokoli nazpět, štědře, a vaše odměna bude veliká a budete dětmi Nejvyššího, neboť on je milostivý k nevděčným a zlým.“ (v. 35) Zapamatujme si toto: „Ale milujte své nepřátele, konejte dobro a půjčujte a nečekejte cokoli nazpět.“ Nezapomínejme na toto.

V těchto slovech se láska zjevuje jako teologální ctnost a přijímá jméno dobročinnosti. Láska je dobročinnost. Okamžitě si uvědomíme, že je to láska obtížná, ba nemožná k praktikování, pokud člověk nežije v Bohu. Naše lidská přirozenost nás nutí spontánně milovat to, co je dobré a krásné. Ve

jménu ideálu nebo velkého citu můžeme být dokonce velkorysí a konat hrdinské skutky. Boží láska však tato kritéria přesahuje.

Křesťanská láska přijímá to, co je nemilé, nabízí odpuštění. Jak těžké je odpouštět. Kolik lásky je třeba, aby člověk odpustil! Křesťanská láska žehná těm, kdo zlořečí, ale my jsme zvyklí, když čelíme urážce nebo nadávce, odpovědět další urážkou, další nadávkou. Je to láska tak troufalá, že se zdá téměř nemožná, a přesto je to to jediné, co po nás zůstane. Láska je „úzká brána“, kterou musíme projít, abychom vstoupili do Božího království. Na sklonku života totiž nebudeme souzeni podle obecné lásky, ale právě podle lásky, podle dobročinnosti, podle toho, jakou jsme měli lásku v praxi. A Ježíš nám říká toto, tak krásné: „Amen, pravím vám, cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejmenších bratří, pro mne jste udělali.“ (Mt 25,40) To je ta krásná

věc, ta velká věc lásky. Kupředu a
odvahu!

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

Libreria Editrice Vaticana /
Rome Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
papezova-katecheze-o-ctnosti-lasky/](https://opusdei.org/cs-cz/article/papezova-katecheze-o-ctnosti-lasky/)
(15.04.2025)